REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-2633/2023-17

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Brankici Bobšić, u pravnoj stvari tužitelja Gorana-Ivana Zaića iz Bratine, Bratina 16, OIB: 13704191195, zastupanog po punomoćnici Đurđici Kos, odvjetnici iz Svetog Ivana Zeline, protiv tuženika Addiko Bank d.d. iz Zagreba, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, zastupanog po punomoćniku Hrvoju Matiću, odvjetniku iz Zagreba, radi isplate, nakon glavne i javne rasprave zaključene 17. rujna 2026. u prisutnosti punomoćnice tužitelja, odvjetnice Đurđice Kos, i zamjenika punomoćnika tuženika odvjetnika Ivana Zeca, dana 29. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuju se ništavima odredbe čl. 2., 3., 6. i 7. Ugovora o kreditu broj 016-601/2004 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini koji je zaključen između tužitelja, kao korisnika kredita i tuženika, kao kreditora, solemniziranog kod javne bilježnice Ilinke Lisonek iz Zagreba pod poslovnim brojem OU-1322/2004, u dijelu u kojem je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom ugovorne obveze promjenjiva na osnovu jednostrane odluke tuženika, kao i dijelu kojim je ugovorena valutna klauzula u CHF.

II. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu u kojem traži da se utvrde ništavima ostale odredbe Ugovora o kreditu broj 016-601/2004 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini koji je zaključen između tužitelja, kao korisnika kredita i tuženika, kao kreditora, solemniziranog kod javne bilježnice Ilinke Lisonek iz Zagreba pod poslovnim brojem OU-1322/2004, a koje nisu obuhvaćene t. I. izreke ove presude.

III. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu u kojem traži da se utvrdi da je tuženik nezakonito raskinuo Ugovor o kreditu broj 016-601/2004 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini koji je solemniziran kod javne bilježnice Ilinke Lisonek iz Zagreba pod poslovnim brojem OU-1322/2004, sklopljen između tužitelja, kao korisnika kredita i tuženika kao kreditora, primjenom ništavih odredaba o valutnoj klauzuli i o promjenjivosti kamatne stope jednostranom odlukom tuženika.

IV. Svaka stranka snosi svoje troškove.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 15. travnja 2023. podnio ovom sudu tužbu protiv tuženika u kojoj je naveo da je 3. lipnja 2004. s tuženikom sklopio Ugovor o kreditu broj 016-601/2004 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini koji je solemniziran kod javne bilježnice Ilinke Lisonek iz Zagreba pod poslovnim

brojem OU-1322/2004. Nadalje je naveo da je Ugovor zaključen s valutnom klauzulom CHF i promjenjivom kamatnom stopom sukladno Odluci o kamatnim stopama banke. Isto tako je naveo da je namjena kredita bila zatvaranje stambenog kredita sklopljenog s tuženikom broj 2145/2003, te adaptacija kuće, a kredit je iznosio 152.730,00 CHF u protuvrijednosti u kunama po srednjem tečaju kreditora na dan korištenja kredita. Tužitelj je, također, naveo da se glavnica kredita trebala vratiti istekom trajanja kredita, a kamate su se obračunavale i plaćale mjesečno u kunama po srednjem tečaju tuženika za devize na dan dospijeća, odnosno na dan plaćanja, kako je to određeno Odlukom o kamatnim stopama banke. Još je naveo da je kao korisnik kredita bio obvezan plaćati mjesečni anuitet u iznosu od 161,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti prema prodajnom tečaju kreditora za CHF važećem na dan uplate sve do 30. lipnja 2034. Tužitelj je pojasnio da mu je tuženik ponudio sklapanje Ugovora o namjenskom kreditu koji je sastavio na način da je u isti uglavio nepoštene ugovorne odredbe (čl. 2., 3., 6. i 7.) i to, prije svega, bitne sastojke Ugovora o kreditu gdje se ugovorna obveza povrata danog iznosa kredita vezuje uz valutu CHF i promjenjivu kamatnu stopu koja se mijenja jednostranom odlukom tuženika. Dodao je da od tuženika nije dobio valjanu i potpunu informaciju o kreditu koji diže već da mu je Ugovor predstavio kao najpovoljniji, a da pri tome nije obrazložio posljedice zaključenja Ugovora u navedenoj valuti. Tužitelj je povrh toga naveo da u trenutku sklapanja Ugovora nije imao razloga posumnjati u namjere tuženika te da mu je u potpunosti poklonio vjeru kao stručnoj osobi koja je specijalizirana za kredite. Tužitelj smatra da se zapravo radilo o kunskom kreditu jer je kreditiran u kunama i jer mu je sam kredit isplaćen u kunama, odnosno u kunskoj protuvrijednosti, te je mjesečne uplate izvršavao u kunama, kao i da se procjena kreditne sposobnosti utvrđivala u kunama. Osim toga tužitelj je naveo da je tuženik sastavio Ugovor koji mu je omogućio da nezakonito intervenira i mijenja i cijenu Ugovora kao bitan sastojak ugovora o kreditu, a što kamata jest, te da je time poremetio otplatu cjelokupnog iznosa kredita, a s obzirom na to da se jednostranom odlukom povećavala kamata jer je tuženik tijekom otplatnog razdoblja svojevoljno i jednostrano mijenjao početnu ugovorenu kamatnu stopu. Pored toga mjesečna obveza tužitelja se povećavala i zbog povećanja tečaja švicarskog franka jer su se plaćanja obavljala u kunskoj protuvrijednosti na dan plaćanja, te se na taj način tužitelju povećavala mjesečna obveza s dva osnova. Stoga smatra da je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, na štetu tužitelja uzrokovana značajna neravnoteža u pravima i obvezama na način da je tužitelj kredit godinama plaćao, a da je pritom njegova ukupna obveza po kreditu rasla, umjesto da se smanjivala zbog čega više nije bio u mogućnosti redovno otplaćivati kredit te se u više navrata obraćao tuženiku sa zahtjevom za odgodom plaćanja predmetnog kredita na što je tuženik negativno reagirao.

2. U tužbi je tužitelj, nadalje, naveo da više nije bio u mogućnosti izvršavati obveze po kreditu, te da je tuženik raskinuo Ugovor i utvrdio svoju tražbinu koja je u cijelosti dospjela na naplatu u ukupnom iznosu od 1.039.760,89 kn. Isto tako je naveo da mu je tuženik 30. lipnja 2004. isplatio kredit u kunskoj protuvrijednosti 152.730,00 CHF prema srednjem tečaju kreditora na dan korištenja kredita, odnosno u iznosu od 735.058,94 kn, te da je raskidom ugovora tuženik prema izvatku iz poslovnih knjiga, zadužio tužitelja za iznos od 1.039.760,89 kn, odnosno da je unatoč svim uplatama kroz razdoblje od 13 godina u trenutku raskida Ugovora tuženik zadužio tužitelja za iznos koji je znatno veći nego iznos koji je istome na ime kredita isplaćen. Tužitelj je još naveo da mu je tuženik uskratio informacije o utjecaju valutne klauzule i promjenjive kamatne stope na ukupan trošak kredita radi čega je bio onemogućen procijeniti ukupne rizike i ekonomske posljedice koje će za njega proizići sklapanjem Ugovora o namjenskom kreditu s navedenim odredbama. Pritom je naveo i da nije

ekonomski stručnjak da bi mogao predvidjeti kretanja CHF-a, te da nije znao ili morao znati da Hrvatska narodna banka štiti tečaj kune u odnosu na CHF, već da je nastupao sa povjerenjem prema tuženiku da će mu otkriti sve relevantne informacije kako bi mogao donijeti odluku o zaduživanju. Tužitelj stoga smatra da je odredba kojom se mijenja tečaj valute CHF jednostranom odlukom tuženika neodrediva i nepoštena ugovorna odredba koja jer je uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Tužitelj se, konačno, pozvao na presudu Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., koja presuda je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj Pž-6632/2017 od 14. lipnja 2018. i presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-2221/18 od 3. rujna 2019., a kojima je pravomoćno utvrđeno da je valutna klauzula u švicarskim francima nezakonita i ništetna, kao i na pravomoćnu presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj Pž-7129/2013 od 13. lipnja 2014., kojom je utvrđeno da je ništetna jednostrano promjenjiva kamatna stopa, a koja je potvrđena presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-249/2014 od 9. travnja 2015.

3. U odnosu na postojanje pravnog interesa tužitelj je u tužbi naveo da traži utvrđenje ništavosti (ništetnosti) cijelog Ugovora o kreditu jer naprijed navedene odredbe predstavljaju predmet i cijenu samog Ugovora, bez kojih odredaba Ugovor ne može opstati. Osim toga tužitelj je naveo da je pokrenuo postupak za utvrđenjem ništavosti Ugovora jer je upravo zbog nepoštenih ugovornih odredaba i došlo do kašnjenja u plaćanju, za što je odgovoran tuženik, a ne tužitelj, slijedom čega je tuženik nezakonito raskinuo Ugovor o kreditu. Stoga smatra da se radi o ništavom pravnom poslu u cijelosti jer je ugovaranje kamate i valutne klauzule na način kako to stoji u predmetnom Ugovoru ništavo i nepošteno u smislu odredbe čl. 322. st. 1. Zakona o obveznim odnosima, jer su predmet i cijena, kao bitni sastojci ugovora, ugovoreni kao promjenjivi i neizvjesni. Međutim, ako sud smatra da Ugovor nije ništav u cijelosti, tužitelj je postavio eventualni tužbeni zahtjev kojim traži da se utvrde ništavima odredbe o promjenljivoj kamatnoj stopi odlukom tuženika i o valutnoj klauzuli u CHF.

4. Stoga tužitelj tužbenim zahtjevom postavljenim u tužbi i na ročištu 17. rujna 2026. traži da se utvrdi ništavim (ništetnim) Ugovor o kreditu broj 016-601/2004 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini zaključen između tužitelja, kao korisnika kredita i tuženika, kao kreditora, solemniziranog kod javne bilježnice Ilinke Lisonek iz Zagreba pod poslovnim brojem OU-1322/2004, uz naknadu troškova parničnog postupka sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od presuđenja do isplate. Nadalje, tužitelj je u slučaju da sud smatra da bi navedeni tužbeni zahtjev bio neosnovan, postavio eventualni tužbeni zahtjev kojim traži da se utvrde ništavima odredbe čl. 2., 3., 6. i 7. navedenog Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom ugovorne obveze promjenjiva na osnovu jednostrane odluke tuženika, kao i dijelu kojim je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak. Pored toga tužitelj eventualnim tužbenim zahtjevom traži i da se utvrdi da je tuženik nezakonito raskinuo navedeni Ugovor o kreditu, primjenom ništavih odredaba o valutnoj klauzuli i o promjenjivosti kamatne stope jednostranom odlukom tuženika, sve uz naknadu troškova parničnog postupka sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od presuđenja do isplate.

5. Prije svega valja reći da je tužitelj kao glavni zahtjev postavio zahtjev kojim traži utvrđenje ništavosti cijelog Ugovora o kreditu broj 016-601/2004 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini zaključenog

između tužitelja, kao korisnika kredita i tuženika, kao kreditora, solemniziranog kod javne bilježnice Ilinke Lisonek iz Zagreba pod poslovnim brojem OU-1322/2004., dakle svih odredaba istog, te je naveo da eventualnim tužbenim zahtjevom traži utvrđenje ništavima odredaba čl. 2., 3., 6. i 7. navedenog Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom ugovorne obveze promjenjiva na osnovu jednostrane odluke tuženika, kao i dijelu kojim je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak. Dakle, tužbenim zahtjevom koji je označio kao eventualni, tužitelj traži isto što je sadržano i u zahtjevu koji je označio kao glavni tužbeni zahtjev (manje je sadržano u većem). U odredbi čl. 188. st. 2. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/1991., 91/1992., 58/1993., 112/1999., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007., 84/2008., 96/2008., 123/2008., 57/2011., 148/2011., 25/2013., 28/2013., 89/2014., 70/2019., 80/2022., 114/2022., 155/2023. i 146/2025.; dalje: ZPP) propisano je da tužitelj može dva ili više tužbenih zahtjeva u međusobnoj vezi istaknuti u jednoj tužbi i tako da sud slijedeći od tih zahtjeva prihvati ako nađe da onaj koji je ispred njega istaknut nije osnovan. Dakle, sukladno navedenoj odredbi kumulacija zahtjeva kako je to postavio tužitelj u ovom predmetu nije moguća jer ne postoje dva ili više zahtjeva već je zahtjev koji je tužitelj označio kao eventualni zapravo sadržan u zahtjevu koji je tužitelj označio kao glavni. Stoga je sud o zahtjevima tužitelja odlučivao kao o jednom zahtjevu.

6. U odgovoru na tužbu tuženik je naveo da nije sporno da je s tužiteljem sklopio Ugovor o kreditu broj 016-601/2004 dana 3. lipnja 2004. Međutim, tuženik je osporio tužbu i tužbeni zahtjev i to je prije svega tužitelju osporio svojstvo potrošača. Naveo je da se Ugovorom o kreditu tužitelj obvezao svaki mjesec uplaćivati iznos od 161,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju za devize Hrvatske narodne banke, a koja sredstva će se koristiti za kupovinu udjela u otvorenom investicijskom fondu HI - balanced fond, i to tijekom cijelog razdoblja otplate kredita, te da navedeni špekulativni element Ugovora o kreditu predstavlja okolnost zbog čega se tužitelja ne može smatrati potrošačem koji je Ugovor o kreditu sklopio radi zadovoljenja isključivo svojih privatnih potrošačkih potreba, te stoga smatra da je neosnovano pozivanje tužitelja na Zakon o zaštiti potrošača i na presude donesene u kolektivnom sporu. Pritom tuženik smatra da se tužitelj ne može smatrati prosječnim potrošačem iz razloga što je tužitelj u vrijeme sklapanja Ugovora bio zaposlenik tuženika i kao takav bio u mogućnosti pregovarati o sadržaju Ugovora i razjasniti s tuženikom sve nedoumice koje je eventualno imao, ali da je unatoč punoj obaviještenosti, sklopio Ugovor o kreditu s odredbama čiju ništavost (ništetnost) sada traži. Tuženik je, također, naglasio da sporne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli, ne mogu predstavljati odredbe ugovorene suprotno načelu savjesnosti i poštenja kojima bi se prouzrokovala značajna neravnoteža u ugovornom odnosu na štetu tužitelja, s obzirom na to da je tužitelj za cijelo vrijeme otplate kredita vraćao samo kamatu, dok Ugovor predviđa da se glavnica kredita vraća istekom trajanja kredita. Pritom je tuženik naveo da je tužitelj upravo zbog porasta tečaja CHF uplaćivao veći iznos na ime sredstava koja su korištena za kupovinu udjela u otvorenom investicijskom fondu te na taj način ostvario veće prinose nego što bi ostvario da je tečaj CHF ostao na razini početnog. Stoga nije jasno u čemu bi se sastojalo nepošteno postupanje tuženika kada je valutna klauzula u CHF s jedne strane značila za tužitelja nešto veću mjesečnu obvezu na ime plaćanja redovne kamate, a s druge strane omogućila tužitelju stjecanje većeg broja udjela u otvorenom investicijskom fondu. Tuženik je, nadalje, naveo da je odredbom čl. 324. Zakona o obveznim odnosima propisano da ništetnost pojedine odredbe ugovora ne povlači za sobom ništetnost cijelog ugovora, ako bi isti mogao opstati i bez te, ništetne odredbe, te da je, dakle, mogućnost opstojnosti ugovora osnovni kriterij kod određivanja bitnih sastojaka ugovora. Stoga je

tuženik naveo da valutna klauzula nije propisana zakonom kao bitan element, niti su je stranke Ugovorom utvrdile bitnim elementom Ugovora o kreditu. U odnosu na kamatu tuženik je naveo da je bitno razlikovati ugovorenu kamatu odnosno visinu kamatne stopu iz čl. 3. Ugovora o kreditu od njezine naknadne promjenjivosti odnosno povećanja i sniženja iste koje je ugovoreno, u pravilu i najčešće, odredbama čl. 6. Ugovora o kreditu, te smatra da je pogrešan stav tužitelja da bi zbog ništavosti naknadnih, povećanja kamatne stope bio ništav cijeli Ugovor o kreditu jer isti može opstati i bez tog dijela promjenjivosti koji je utvrđen ništavim. Tuženik je osobito naglasio da je u odredbi čl. 3. Ugovora određeno da je visina kamatne stope vezana za tromjesečni LIBOR CHF, s dodatkom marže 1,5 %, pa da su neutemeljeni navodi tužitelja da bi tuženik jednostrano povećavao kamatnu stopu i da bi u konačnici Ugovor o kreditu bio ništav zbog jednostranih povećanja kamatne stope jer takve odredbe u Ugovore ni ne postoje. U odnosu na valutnu klauzulu tuženik je naveo da je Visoki trgovački sud Republike Hrvatske zauzeo stav da predmetni ugovori o kreditu nisu ništetni u cijelosti. U odnosu na ništavost odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi tuženik je naveo da je odredbom čl. 6. Ugovora o kreditu određeno da je kamatna stopa vezana za tromjesečni LIBOR za CHF, te će se u skladu s tim usklađivati odnosno mijenjati, dok je u odredbi čl. 3. Ugovora određeno da je visina kamatne stope vezana za tromjesečni LIBOR CHF s dodatkom marže 1,5%. Stoga tuženik smatra da je iz navedenog vidljivo da je obveza po promjenjivoj kamatnoj stopi odrediva, te se mijenja sukladno objektivnom pokazatelju, a slijedom čega smatra da je odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi jasna, lako razumljiva i uočljiva i da ne podliježe testu nepoštenosti. Pored toga je naveo da promjena varijabilnog dijela kamatne stope, odnosno LIBOR-a, ne ovisi o odlukama tuženika već da je riječ o smanjenju i povećanju koje se određuje na interbankarskom tržištu, te da tuženik ni na koji način nema utjecaja na visinu LIBOR-a i da stoga nema jednostranog povećanja kamatne stope od strane tuženika. Osim toga tuženik je naveo da je tužitelj mogao izabrati između više opcija Ugovora o kreditu te da je odabrao sklopiti Ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u CHF s promjenjivom kamatnom stopom vezanom uz LIBOR.

7. Tuženik je, nadalje, u odgovoru na tužbu osporio da bi postupio nepošteno i nesavjesno što bi dovelo do neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana. Isto tako je naveo da je početna stopa određena Ugovorom u odredbi čl. 3. i iznosi LIBOR + 1,50% godišnje, te da je tuženik je s tužiteljem ugovorio promjenjivu kamatnu stopu u skladu sa zakonskim ograničenjima, dok je tužitelj samostalno izabrao sklapanje kredita s promjenjivom kamatnom stopom, te da se ne može smatrati da bi u konkretnom slučaju bili ispunjeni uvjeti za ništavost odredaba čl. 3. i 6. Ugovora o kreditu. U odnosu na ništavost valutne klauzule tuženik je osporio da bi Ugovor o kreditu bio protivan Ustavu, prisilnim propisima i moralu društva jer je isti sklopljen u skladu sa Zakonom o obveznim odnosima. Istaknuo je da je o svim relevantnim okolnostima obavijestio tužitelja pri sklapanju Ugovora o kreditu, te da ga je upozorio na eventualne rizike valutnih klauzula, pa tako i CHF valutne klauzule. Još je naveo da je kod kredita s valutnom klauzulom proveo edukaciju djelatnika, kako u pogledu samih komercijalnih uvjeta, tako i u odnosu na prodaju tih proizvoda klijentima, te da je iz toga vidljivo da je vodio računa o klijentima i načinu prezentacije uvjeta kredita klijentima, odnosno da je prilikom sklapanja Ugovora o kreditu postupao u dobroj vjeri. Tuženik je dodao da je predmetnim Ugovorom ugovoren rok otplate kredita od 30 godina, te da promjena tečaja strane valute ni na koji način nije mogla biti predvidiva. Konačno, tuženik je napomenuo da je odredbom čl. 6. st. 3. Ugovora predviđeno da korisnik kredita može zatražiti konverziju obveze po ovom Ugovoru izražene u CHF u neku drugu valutu sukladno koeficijentu konverzije na dan izvršenja konverzije iz čega proizlazi da je je tuženik postupao u dobroj vjeri, da je objasnio sve rizike valutne

klauzule tužitelju i da mu je dao mogućnost da promijeni početno ugovorenu valutu u bilo koje doba trajanja Ugovora. Konačno, tuženik je naveo da tužitelj nije obrazložio zahtjev za utvrđenjem nezakonitosti raskida predmetnog Ugovora o kreditu, te je naveo da je u odredbi čl. 4. Ugovora predviđeno u kojim slučajevima banka može raskinuti Ugovor prije isteka njegovog redovitog trajanja. Slijedom navedenog, tuženik je predložio odbiti tužbeni zahtjev tužitelja uz naknadu troškove parničnog postupka tuženiku.

8. Sud je tijekom postupka izvršio uvid u presliku Ugovora o kreditu broj 016-601/2004 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini od 3. lipnja 2004. (str. 9-18 spisa), presliku otplatnog plana (str. 19-22 spisa), presliku pregleda prometa za klijenta (str. 23-35 spisa), presliku obavijesti o promjenama kamatnih stopa (str. 36-37 spisa), presliku izvatka iz poslovnih knjiga tuženika od 28. ožujka 2022. (str. 38 spisa), presliku specifikacije uplata (str. 39-42 spisa), presliku izjave Ive Krhlanko Cvetko od 24. kolovoza 2020. (str. 97-101 spisa), presliku kreditnog prijedloga (str. 113-116 spisa), presliku opomene pred raskid Ugovora o kreditu od 13. studenoga 2017. (str. 125 spisa), presliku raskida Ugovora o kreditu od 6. prosinca 2017. (str. 126 spisa), presliku izvatka iz poslovnih knjiga tuženika od 6. prosinca 2017. (str. 127 spisa) saslušan je tužitelj (str. 121-123 spisa), te je izvršen uvid i ostalu dokumentaciju koja se nalazi u spisu.

9. Ovdje valja reći da je sud proveo sve dokaze predložene od parničnih stranaka s obzirom na to da su iste na ročištu održanom 17. rujna 2026. navele da nemaju daljnjih dokaznih prijedloga, te su odustale od svih predloženih a neprovedenih dokaza i preložile su zaključenje glavne rasprave temeljem stanja spisa.

10. Na temelju tako izvedenog dokaznog postupka, a cijeneći dokaze svaki za sebe i sve dokaze zajedno, sukladno odredbi čl. 8. ZPP-a, ovaj sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja djelomično osnovan.

11. Dakle, predmet ovog postupka je utvrditi je li Ugovor o kreditu broj 016-601/2004 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini od 3. lipnja 2004. ništav u cijelosti, odnosno jesu li ništave odredbe čl. 2., 3., 6. i 7. istog Ugovora u dijelu u kojem je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom ugovorne obveze promjenjiva na osnovu jednostrane odluke tuženika, te u dijelu kojim je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica kredita švicarski franak, kao i je li tuženik nezakonito raskinuo navedeni Ugovor o kreditu.

12. Prije svega valja reći da među strankama nije sporno, a i utvrđeno je uvidom u javno dostupni izvadak iz sudskog registra da je tuženik 14. lipnja 2016. promijenio tvrtku/naziv iz HYPO ALPE-ADRIA-BANK d.d. u Addiko Bank d.d.

13. Uvidom u presliku Ugovora o kreditu broj 016-601/2004 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini od 3. lipnja 2004. (str. 9-18 spisa; dalje: Ugovor o kreditu) utvrđeno je da je isti zaključen između tužitelja, kao korisnik kredita, Melite Zaić kao sudužnika, te tuženika (tada HYPO ALPE-ADRIA-BANK d.d) kao kreditora. Nadalje je utvrđeno da je tuženik tim Ugovorom o kreditu odobrio tužitelju namjenski kredit uz ulaganje u investicijski fond u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 152.730,00 CHF prema srednjem tečaju za devize tuženika važećem na dan korištenja kredita u svrhu zatvaranja stambenog kredita tuženika prema Ugovoru o kreditu broj 2145/2003 i adaptaciju kuće (čl. 2. Ugovora o kreditu). Nadalje je utvrđeno da je u odredbi čl. 3. istog Ugovora ugovoreno da se na

navedeni kredit zaračunavaju kamate, te da je visina kamatne stope vezana za tromjesečni LIBOR CHF, s dodatkom marže 1,5%, dekurzivno godišnje (t. I.). U istom članku Ugovora je, nadalje, ugovoreno da se glavnica kredita vraća istekom trajanja kredita, a da se kamate obračunavaju i plaćaju mjesečno, te da se sve podmiruje u kunama obračunatim po srednjem tečaju tuženika za devize na dan dospijeća, odnosno na dan plaćanja kako je to određeno važećom Odlukom o kamatnim stopama Banke (t. II.). U istoj odredbi je u t. III., također, ugovoreno da se kamate obračunavaju i plaćaju mjesečno sve u skladu sa t. II., te da je kamatna stopa vezana za tromjesečni LIBOR CHF, te da će se u skladu s tim usklađivati i mijenjati. Još je u istoj točci ugovoreno da se za prvo obračunsko razdoblje visina kamatne stope utvrđuje na dan puštanja kredita u tečaj, a dalje se utvrđuje četiri puta godišnje, svakog posljednjeg dana u kvartalu za sljedeći kvartal, odnosno svakog 31. prosinca, 31. ožujka, 30. lipnja i 30. rujna u godini i uvijek se zaokružuje na sljedeću četvrtinu, kao i da se kamatna stopa uvećava za ugovorenu maržu iz čl. 3. t. I. U istoj točci je, također, navedeno da je korisnik kredita svojim potpisom na tom Ugovoru izjavio da je suglasan i da bez prigovora prihvaća pismenu obavijest banke o visini kamatne stope. U t. IV. navedenog članka je ugovoreno trajanje kredita do 30. lipnja 2034., dok se u t. V. korisnik kredita obvezao mjesečno uplaćivati iznos od 161,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti prema prodajnom tečaju za devize tuženika važećem na dan uplate, a koja sredstva će se koristiti za kupovinu udjela u otvorenom investicijskom fondu HI-balanced fondu tokom cijelog razdoblja trajanja kredita počevši od 1. srpnja 2004., s time da će se uplata navedenog iznosa vršiti svakog prvog u mjesecu za tekući mjesec. Nadalje je utvrđeno da je u odredbi čl. 4. Ugovora ugovoreno da banka može raskinuti Ugovor o kreditu prije isteka njegovog redovnog trajanja, između ostalog, ako usprkos opomene i odobrenog naknadnog roka kasni s plaćanjem bilo koje dospjele obveze više od 30 dana. U odredbi čl. 6. Ugovora o kreditu je ugovoreno da je kamatna stopa vezana za tromjesečni LIBOR CHF te da će se u skladu s tim mijenjati. U odredbi čl. 7. Ugovora je, između ostalog, ugovorno da se u slučaju zakašnjenja s ispunjenjem obveze iz čl. 3. tog Ugovora korisniku kredita zaračunavaju zatezane kamate po stopi opisanoj u Odluci o kamatnim stopama tuženika. Uvidom u Ugovor o kreditu još je utvrđeno da je isti potvrđen kao javnobilježnička isprava od strane javne bilježnice Ilinke Lisonek pod brojem OU-1322/2004 dana 3. lipnja 2004. U potvrdi je navedeno da su Ugovor o kreditu, između ostalih, podnijeli na potvrdu tužitelj, sudužnik i punomoćnik tuženika, te da je istima Ugovor pročitan i da su izjavili da prihvaćaju pravne posljedice koje iz istoga za njih proizlaze i da to odgovora njihovoj volji.

14. Uvidom u presliku obavijesti o promjenama kamatnih stopa (str. 36-37 spisa) utvrđeno je da se kamatna stopa mijenjala od početno ugovorene (2%) naviše i naniže u više navrata.

15. Uvidom u presliku izvatka iz poslovnih knjiga tuženika od 28. ožujka 2022. (str. 38 spisa) utvrđeno je da je tuženik na navedeni dan evidentirao dug tužitelja na temelju predmetnog Ugovora o kreditu u ukupnom iznosu od 1.039.760,89 kn (od čega s osnove glavnice iznos od 841.304,99 kn, s osnove zateznih kamata iznos od 198.305,90 kn, te s osnove ostalih troškova iznos od 150,00 kn).

16. Uvidom u presliku specifikacije uplata (str. 39-42 spisa) utvrđeno je da je tužitelj tuženiku na temelju predmetnog Ugovora o kreditu uplatio u razdoblju od 4. kolovoza 2004. do 4. prosinca 2017. iznos od 380.264,92 kn.

17. Uvidom u presliku kreditnog prijedloga (str. 113-116 spisa) utvrđeno je da je na 19. sjednici Kreditnog odbora tuženika održanoj 15. svibnja 2004. po prijedlogu ovdje tužitelja da mu se odobri kredit u iznosu od 100.000,00 EUR u protuvrijednosti u CHF na dan pisanja Ugovora o kreditu, istom odobren dugoročni kredit s valutnom klauzulom uz ulaganje u investicijski fond uz cjelokupnu obvezu po odobrenju u protuvrijednosti 118.914,80 EUR.

18. Uvidom u presliku opomene pred raskid Ugovora o kreditu od 13. studenoga 2017. (str. 125 spisa) utvrđeno je da je istom tužitelj obaviješten da je ustanovljeno da kasni s izvršenjem obveza po predmetnom Ugovoru o kreditu, te da ukupno nepodmireno dugovanje iznosi 4.080,19 kn (s osnove dospjele redovne kamate iznos od 4.017,29 EUR, te s osnove dospjele zatezne kamate iznos od 62,90 EUR). U istoj opomeni je još navedeno da tužitelj nakon dosadašnjih opomena nije podmirio dospjele obveze prema banci te je pozvan dospjeli dug podmiriti u roku 8 dana od primitka te opomene, a ako ne udovolji toj obvezi upozoren je da će banka biti prisiljena raskinuti navedene Ugovor i naplatu cijelog kredita provesti sudskim putem.

19. Uvidom u presliku raskida Ugovora o kreditu od 6. prosinca 2017. (str. 126 spisa) utvrđeno je da je tužitelj od strane tuženika obaviješten da zbog neplaćanja dospjelih obveza unatoč opomenama koje su mu poslane, raskida predmetni Ugovor o kreditu. Ovdje još valja reći i da su stranke na ročištu održanom 17. rujna 2026. učinile nespornim da je predmetni Ugovor o kreditu raskinut 6. prosinca 2017.

20. Uvidom u presliku izvatka iz poslovnih knjiga tuženika od 6. prosinca 2017. (str. 127 spisa) utvrđeno je da je tuženik na navedeni dan evidentirao dug tužitelja na temelju predmetnog Ugovora o kreditu s osnove glavnice u ukupnom iznosu od 841.304,99 kn.

21. Saslušan u svrhu dokazivanja tužitelj je iskazao da je s tuženikom tadašnjeg naziva HYPO ALPE-ADRIA-BANK d.d. 2004. zaključio predmetni Ugovor o kreditu, a kredit je podigao za zatvaranje drugog stambenog kredita te djelomično za renovaciju kuće u kojoj živi. U vrijeme podizanja kredita je bio zaposlenik tuženika i radio je na radnom mjestu vozača dostavljača. Tada je trebao kredit u iznosu od 100.000,00 EUR te je tražio taj kredit od tuženika, međutim, rekli su mi da ne može dobiti kredit uz valutnu klauzulu u EUR, već su mu kao zaposleniku tuženika ponudili samo predmetni Ugovor o kreditu koje je bio uz valutnu klauzulu u CHF, a zna da je bio tada u protuvrijednosti iznosa od 100.000,00 EUR. Nitko mu nije pojasnio što znači to da je podigao namjenski kredit za ulaganje u investicijski fond, već zna da je plaćao i kamatu i dio koji je plaćao u fond, tuženiku. To je bio proizvod gdje je on sve plaćao banci, a što je banka dalje s tim radila, ne zna. Nisu ga posebno upozoravali na rizike podizanja kredita uz valutnu klauzulu u CHF, niti su mu rekli da može naglo doći do porasta tečaja CHF, s time da napomenuo da je kao zaposlenik tuženika vjerovao svom poslodavcu. Nije se mogao ići raspitivati, niti podići kredit u drugoj banci jer je politika tuženika bila da djelatnici tuženika kredite podižu kod tuženika te mi ne bi dali isplatne liste s obzirom da se radilo o tajnim podacima. Ugovorena je i promjenjiva kamatna stopa, no nije mu bilo objašnjeno kako će se kamata mijenjati niti od čega to ovisi. Kredit su mu ponudili kao gotovi proizvod te je mogao samo isti prihvatiti ili ne prihvatiti, te nije mogao utjecati na pojedine odredbe Ugovora. Ugovor je ovjerio kod javnog bilježnika te da mu javni bilježnik nije ništa posebno govorio niti o jednoj odredbi Ugovora, pa tako niti o odredbi o valutnoj klauzuli u CHF, niti o odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi. Prvo je za kupnju kuće podigao kredit kod tuženika, također, u valuti CHF, a zatim je predmetnim Ugovorom o kreditu zatvorio taj kredit i

djelomično koristio sredstva za uređenje kuće, a kuću koju je kupio i uređivao je koristio samo za stanovanje njega i njegove obitelji i u kući nikada nije obavljao bilo kakvu poslovnu djelatnost te u istoj nije imao otvorenu firmu, niti obrt. Sva uplate koje su izvršene na ime predmetnog kredita je osobno otplatio, a do problema je došlo s obzirom na to da su mu u jednom kratkom periodu od pola godine umrli supruga, majka i otac, te se tada liječio kod psihijatra kojeg mu je platio tuženik. On je i dalje dobivao plaću te je imao trajni nalog da se skida s njegovog računa i za uplatu kamata kredita i uplatu u fond. Stoga se ne sjeća zbog čega je došlo do otkaza kredita. Smatra da nije mogao biti dužan prema predmetnom Ugovoru o kreditu s obzirom na to da je primao plaću i da je imao otvoren trajni nalog, te ne zna zbog čega mu je kredit otkazan. Išao se kod tuženika raspitivati zbog čega mu je otkazan kredit te ne zna kada je točno otkazan, te su mi rekli, valjda, da nisu registrirane uplate, odnosno ne sjeća se točno što su mu rekli. Nakon toga nije pokušao otplatiti kredit jer je Ugovor raskinut te ne plaća ništa po Ugovoru od 2012. kada je ugovor raskinut. Nakon toga je tuženik protiv njega pokrenuo ovršni postupak na nekretnini 2022., odnosno na stanu koji je bio sredstvo osiguranja predmetnog kredita i stan je prodan, ali kredit nije otplaćen s obzirom da se u ovršnom postupku čeka da se okonča ova parnica. Nikada prije nije imao susret s financijskim ulaganjem u investicijski fond te ne zna niti što to znači, a nikada nije obaviješten od strane tuženika gdje je novac koji se uplaćivao u taj fond. Djelomično je pročitao Ugovor o kreditu, ali pola toga nije razumio, posebno dio ulaganja u investicijski fond, niti mu je to itko objasnio. Nije iskoristio Ugovorom predviđeno mogućnost da kredit konvertira u drugu valutu jer nije bio kreditno sposoban za kredit u EUR, te bi u tom slučaju morao nešto nadoplatiti.

22. Sud je kao životan, logičan i uvjerljiv prihvatio iskaz tužitelja u bitnim dijelovima, osim u dijelu u kojem je naveo da ne zna zbog čega je došlo do raskida Ugovora o kreditu i kada je točno raskinut, odnosno da je raskinut 2012. Ovo iz razloga što je njegov iskaz u tom dijelu suprotan gore dokumentaciji u koju je sud izvršio uvid (opomenu, raskid ugovora), a iz koje proizlazi da je Ugovor o kreditu zbog nepodmirenog dugovanja raskinut 6. prosinca 2017., pri čemu valja dodati i da su stranke na ročištu 17. rujna 2026. učinile nespornim da je Ugovor o kreditu raskinut upravo 6. prosinca 2017.

23. Ovdje u odnosu na izjavu Ive Krhlanko Cvetko od 24. kolovoza 2020. (str. 97-101 spisa) valja reći da iz iste ne proizlazi da je navedena sudjelovala u sklapanju predmetnog Ugovora o kreditu pa njezina izjava u kojoj općenito opisuje situaciju s kreditima zaključenim uz valutnu klauzulu u CHF i svoja očekivanja vezana za predviđanja rasta tečaja valute CHF, nije odlučna u ovom postupku, pogotovo stoga što je tuženik u konačnici odustao od svih predloženih a neprovedenih dokaza, pa tako i od dokaza saslušanjem svjedokinje Ive Krhlanko Cvetko.

24. Ovdje valja reći da je presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., koja je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj Pž-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., u odnosu na koju je revizija odbijena odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-2221/2018-11 od 3. rujna 2019., utvrđeno da je tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak sve suprotno odredbama čl. 81., čl. 82. i čl. 90. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/2003.; dalje: ZZP) u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 6. kolovoza 2007., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. suprotno odredbama čl. 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 79/2007. i

125/2007.; dalje: ZZP/07), a koje povrede traju i dalje, kao i da je povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapajući ugovore o kreditu koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe ugovaranjem redovne kamatne stope koja je tijekom postojanja obveze po tim ugovorima o kreditu promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i njegovim drugim internim aktima, a bez da su prije i u vrijeme sklapanja tih ugovora tuženik kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači pojedinačno o tome pregovarali i utvrdili parametre koji utječu na odluku o promjenjivoj stopi ugovorne kamate, čime je tuženik postupio suprotno odredbama čl. 81., čl. 82. i čl. 90. ZZP-a u razdoblju od 10. rujna 2003. do 6. kolovoza 2007., a od 7. kolovoza 2007. nadalje suprotno odredbama čl. 96. i čl. 97. ZZP/07, te je naloženo tuženiku prekinuti s takvim postupanjem i zabranjeno mu je takvo ili slično postupanje. Iz izreke navedenih presuda je razvidno da se odnose na ugovore o potrošačkom kreditiranju, dakle i na predmetni Ugovor o kreditu. Pritom valja reći da je utvrđeno da je tužitelj s tuženikom zaključio predmetni Ugovor o kreditu te da je u tom pravnom poslu, dakle prilikom zaključivanja predmetnog Ugovora o kreditu i otplate kredita imao status potrošača. Naime, u odredbi čl. 3. st. 1. ZZP-a određeno je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. U konkretnom slučaju je sud uvidom u Ugovor o kreditu utvrdio da se radi o kreditu namijenjenom zatvaranju stambenog kredita i adaptaciji kuće, dok tuženik nije dokazao da bi tužitelj navedenu kuću koristio za svrhe namijenjene njegovom zanimanju, odnosno njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Isto tako valja reći da je za zaštitu prava potrošača od nepoštenih ugovornih odredaba odlučan podređeni položaj potrošača koji nema mogućnost pregovaranja s bankom prilikom zaključenja ugovora o kreditu, pa nije odlučan navod tuženika da je kredit ugovoren uz ulaganje u investicijski fond, te da je tužitelj bio zaposlenik tuženika, kraj činjenice da je isti po zanimanju strojarski tehničar i da je kod tuženika bio zaposlen na mjestu vozača i dostavljača. Pritom valja dodati i da je iz iskaza tužitelja utvrđeno da je predmetnim Ugovorom o kreditu zatvorio ranije podignuti stambeni kredit za kupnju kuće, te za uređenje kuće, kao i da je kuću koju je kupio i uređivao koristio samo za stanovanje njega i njegove obitelji i da u kući nikada nije obavljao bilo kakvu poslovnu djelatnost, niti je u istoj nije imao otvorenu firmu, niti obrt.

25. Nadalje, valja reći da je odredbom čl. 502.c ZPP-a propisano da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz kolektivne tužbe (iz čl. 502.a st. 1. ZPP-a) da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štititi. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. Slijedom navedenog, suprotno tvrdnji tuženika, ovaj sud je vezan za utvrđenje iz gore navedenih presuda.

26. Međutim, ovdje valja reći da tužitelj ima pravni interes tražiti utvrđenje ništavosti Ugovora o kreditu unatoč tome što je sud vezan za utvrđenje iz gore navedenih presuda. Ovo stoga što takve odluke ne isključuju primjenu odredba Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 53/91., 73/91., 3/94., 7/96. i 112/99.; u daljnjem tekstu: ZOO), te tužitelj kao ugovorna strana ima pravo tražiti utvrđenje ništavosti predmetnog Ugovora o kreditu, sukladno odredbi čl. 109. st. 1. ZOO-a, a u svezi s odredbom čl. 103. st. 1. ZOO-a. Ovo tim više što je tuženik u konkretnom slučaju osporio da bi sporne odredbe bile ništave. Osim toga valja dodati i da je tužitelj naveo da tuženik protiv njega vodi ovrhu na nekretnini u ovršnom predmetu ovog suda poslovni broj Ovr-1352/2022.

27. Isto tako valja reći da prema odredbi čl. 59. ZZP-a ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a posebno: odredbu o iznosu zajma, odredbu o godišnjoj kamatnoj stopi i pretpostavkama pod kojima se godišnja kamatna stopa može promijeniti, odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti, odredbu o realnim godišnjim kamatama na zajam (efektivnoj kamatnoj stopi), odredbu o pretpostavkama pod kojima realna godišnja kamata na zajam može biti promijenjena, odredbu o iznosu, broju i razdoblju ili datumu otplate pojedinih obroka zajma, odredbu o ukupnom trošku zajma, odredbu o obvezi i uvjetima štednje ili pologa novca, ako je to pretpostavka za odobrenje zajma, godišnji kamatnjak za zajam i kamatnjak za sredstva pologa ako je polog pretpostavka za odobrenje zajma, odredbu o sredstvima osiguranja plaćanja, odredbu o pretpostavkama i postupku raskida ugovora o zajmu.

28. Prema odredbi čl. 81. st. 1. ZZP-a, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a sukladno odredbi čl. 81. st. 2. ZZP-a, smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Nadalje, sukladno odredbi čl. 87. st. 1. ZZP-a, nepoštena ugovorna odredba je ništava.

29. Odredbom čl. 46. st. 2. ZOO-a propisano je da ugovorna obveza mora biti moguća, dopuštena i određena odnosno odrediva.

30. Sukladno odredbi čl. 50. ZOO-a predmet obveze je odrediv ako ugovor sadrži podatke pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavile trećoj osobi da ga odredi. Ako ta treća osoba neće ili ne može odrediti predmet obveze, ugovor je ništav. Sukladno odredbi čl. 47. st. 1. ZOO-a, kad je predmet obveze nemoguć, nedopušten, neodređen ili neodrediv, ugovor je ništav.

31. U odredbi čl. 12. ZOO-a propisano je da su se u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati načela savjesnosti i poštenja. Isto tako u odredbi čl. 13. ZOO-a propisana je zabrana vršenja prava iz obveznih odnosa protivno cilju zbog kojeg je ono zakonom ustanovljeno ili priznato. Nastavno, u odredbi čl. 15. st. 1. ZOO-a propisano da sudionici u zasnivanju dvostranih ugovora polaze od načela jednake vrijednosti uzajamnih davanja, dok je odredbom čl. 18. st. 2. ZOO-a propisano da je sudionik u obveznom odnosu dužan u izvršavanju obveze iz svoje profesionalne djelatnosti postupati s povećanom pažnjom, prema pravilima struke i običajima (pažnja dobrog stručnjaka). Konačno, u odredbi čl. 103. st. 1. ZOO-a propisano je da je ugovor koji je suprotan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima te moralu društva ništav, ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu sankciju ili ako zakon o određenom slučaju ne propisuje što drugo.

32. Iz izvedenih dokaza, a uzimajući u obzir navedene zakonske odredbe, proizlazi da su ništetne odredbe sadržane u čl. 2., 3., 6. i 7. Ugovora o kreditu u dijelu kojim je ugovorena promjenjivost ugovorne kamatne stope sukladno odluci tuženika, a uslijed

čega je došlo do povećanja kamatne stope, kao i u dijelu kojim je ugovorena valutna klauzula u CHF.

33. Ovo stoga što je u predmetnom Ugovoru o kreditu, iako je visina kamatne stope vezana u tromjesečni LIBOR CHF s dodatkom marže od 1,5% (čl. 3. i 6. Ugovora o kreditu), propisano i da se kamate obračunavaju i plaćaju mjesečno te da se sve podmiruje u kunama obračunatim po srednjem tečaju tuženika za devize na dan dospijeća, odnosno na dan plaćanja, kako je to određeno važećom Odlukom o kamatnim stopama banke, te je navedeno i da je korisnik kredita suglasan i da bez prigovora prihvaća pismenu obavijest banke o visini kamatne stope. Isto tako je u odredbi čl. 7. Ugovora o kreditu navedeno da se u slučaju zakašnjenja obveze iz čl. 3. tog Ugovora korisniku kredita zaračunavaju zatezne kamate po stopi opisanoj u Odluci o kamatnim stopama tuženika. Stoga po ocjeni ovog suda ne proizlazi da je ugovoren precizan način utvrđivanja promjene kamatne stope, odnosno da bi bili jasno određeni parametri za promjenu kamatne stope. Osim toga ugovorna odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi predstavlja odredbu unaprijed formuliranog standardnog ugovora tuženika, pa se smatra da se o istoj nije pojedinačno pregovaralo (čl. 81. st. 2. ZZP-a). Ovdje valja reći da ugovorena redovna kamata sadržajno odgovara naknadi koju se korisnik kredita obvezuje platiti za korištenje iznosa novčanih sredstava odobrenih od strane kreditora (banke) na određeno vremensko razdoblje, uz obvezu vraćanja iskorištenog iznosa novca, sve u vrijeme i na način kako je to Ugovorom o kreditu i ugovoreno. Stoga odredba o takvoj kamati mora biti određena, odnosno barem odrediva u smislu odredbi čl. čl. 46. st. 2. i čl. 50. ZOO-a.

34. Međutim u odredbama čl. 3., 6. i 7. Ugovora o kreditu ugovorena je promjenjivost kamatne stope, dok nisu jasno određeni parametri odnosno kriteriji pod kojima se može mijenjati kamatna stopa. Stoga sud smatra da predmetne odredbe Ugovora o kreditu koje se odnose na promjenjivost kamatne stope nisu bile precizno određene, niti odredive u trenutku sklapanja toga Ugovora. Pored toga, navedeni Ugovor je sklopljen bez pojedinačnog pregovaranja o takvim ugovornim odredbama, pa je na taj način tužitelj kao potrošač stavljen u neravnopravan položaj u odnosu na banku. Stoga sporne odredbe o promjenjivosti kamatne stope predstavljaju nepoštene odredbe u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP-a.

35. Prema odredbi čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Prema odredbi čl. 5. iste Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredba uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo. Odredbe čl. 3., 6. i 7. Ugovora o kreditu, koje promjenu ugovorne kamate čine ovisnom isključivo o odluci jednog ugovaratelja bez precizno određenih uvjeta promjenjivosti, uzrokuju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika, koju promjenu dužnik ne može predvidjeti, a pravilnost promjene ne može ni provjeriti jer nema nikakvih egzaktnih kriterija. Tužitelju je prilikom zaključenja Ugovora o kreditu trebalo objasniti razloge promjene kamatne stope, pojedinačno o tome pregovarati i na taj način mu omogućiti da pristane na odredbe koje jasno definiraju uvjete i razloge zbog kojih se kamatna stopa može mijenjati, odnosno omogućiti mu da prigovori povećanju kamate stope ili zatraži okončanje ugovornog odnosa. Takva jednostrano određena ugovorna odredba je protivna i načelu savjesnosti i poštenja iz odredbe čl. 12. ZOO-a jer je neizvjesna visina novčanog iznosa kojeg je tužitelj morao vratiti tuženiku.

36. U odnosu na odredbu čl. 2. i 3. Ugovora o kreditu u kojoj je ugovorena valutna klauzula u CHF valja reći da iz provedenih dokaza ne proizlazi da bi stranke pojedinačno pregovarale o istim odredbama, niti da je tuženik informirao tužitelja o rizicima koje nosi valutna klauzula u CHF, a tuženik nije dokazao drugačije. Stoga je ugovaranje takve odredbe imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, pa su po ocjeni ovog suda ništave i nepoštene odredbe Ugovora o kreditu kojima je ugovorena valutna klauzula u CHF. Nadalje valja reći da i iz gore navedenih presuda donesenih u postupku zaštite kolektivnih interesa proizlazi da je postupanje tuženika, po pitanju valutne klauzule, unutar kolektivne tužbe i njezinog puta zaštite, riješeno na način da je utvrđeno kako tuženik nije na transparentan način informirao potrošače o riziku intervalutarnih promjena vezanih za švicarski franak, a koji je bio neusporedivo veći u odnosu na takav isti rizik u valutnoj klauzuli vezanoj za EUR. Iz navedenih odluka proizlaze i utvrđenja prema kojima odredbe kojima se glavnica veže za CHF već samim ugovaranjem proizvode neravnotežu između stranaka na teret potrošača, s obzirom na to da tuženik kao banka prihvaća samo opći rizik valutne klauzule, dok potrošač prihvaća i taj rizik, kao i dodatni rizik specifičan za CHF, s time da ugovorima potrošačima nije dana mogućnost koja bi kompenzirala takve rizike.

37. Slijedom svega navedenoga, utvrđeno je da su ništave odredbe Ugovora o kreditu kojima je ugovorena promjenjivost kamatne stope sukladno odluci tuženika i valutna klauzula u CHF, te je stoga valjalo odlučiti kao u t. I. izreke presude.

38. U preostalom dijelu u kojem tužitelj traži da se utvrde ništavima odredbe Ugovora o kreditu, a koje nisu obuhvaćene t. I. izreke ove presude, tužbeni zahtjev tužitelja je valjalo odbiti kao neosnovan. Naime, u odredbi čl. 1065. ZOO-a propisano je da se ugovorom o kreditu banka obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, na određeno ili neodređeno vrijeme, za neku namjenu ili bez utvrđene namjene, a korisnik se obvezuje da banci plaća ugovorenu kamatu i dobiveni iznos novca vrati u vrijeme i na način kako je utvrđeno ugovorom. Nadalje, u odredbi čl. 105. st. 1. ZOO-a propisano je da ništavost neke odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe, i ako ona nije bila ni uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen. U st. 2. istog članka propisano je da će ugovor ostati na snazi čak i ako je ništava odredba bila uvjet ili odlučujuća pobuda ugovora u slučaju kad je ništavost ustanovljena upravo da bi ugovor bio oslobođen te odredbe i važio bez nje. Isto tako i u odredbi čl. 87. ZZP-a, propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništava, te da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost samog ugovora, ako on može opstati bez ništave odredbe. Dakle iz navedenih odredbi ZOO-a i ZZP-a proizlazi i mogućnost opstanka ugovora u slučaju ništavosti pojedinih ugovornih odredbi. Bitni sastojci Ugovora o kreditu su iznos koji banka stavlja na raspolaganje korisniku kredita, ugovorena kamata koju se korisnik kredita obvezuje plaćati banci i obveza vraćanja iskorištenog iznosa novaca. U ovom slučaju, tuženik se obvezao staviti na raspolaganje tužitelju iznos od 152.730,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za devize tuženika važećim na dan korištenja kredita, te je tuženik svoju obvezu i ispunio. Točno je da je visina kamata koje su se obračunavale i plaćale mjesečno ovisila o ugovorenoj valutnoj klauzuli i ugovorenoj kamatnoj stopi. Međutim, utvrđenje ništavosti odredaba o promjenjivoj kamatnoj stopi prema odluci tuženika i valutnoj klauzuli u CHF, nema učinak nemogućnosti opstanka Ugovora. Ovo stoga što je uklanjanjem tih odredbi ostao na snazi Ugovor o kreditu bez valutne klauzule, a s početnom kamatnom stopom, te je na taj način postignuta namjeravana stabilnost u

pravima i obvezama ugovornih strana. Stoga je u t. II. izreke ove presude odbijen kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu u kojem traži da se utvrde ništavima ostale odredbe Ugovora o kreditu koje nisu obuhvaćene t. I. izreke ove presude.

39. Isto tako je tužbeni zahtjev tužitelja valjalo odbiti kao neosnovan i u dijelu u kojem traži da se utvrdi da je tuženik nezakonito raskinuo predmetni Ugovor o kreditu primjenom ništavih odredaba o valutnoj klauzuli i o promjenjivosti kamatne stope jednostranom odlukom tuženika. Ovo stoga što tužitelj, na kojem se na temelju odredbe čl. 219. st. 1. ZPP-a nalazi teret dokazivanja, nije dokazao (npr. provođenjem financijskog vještačenja) da tuženik u gore utvrđeno dugovanje tužitelja navedeno u opomeni nije obuhvatio i dugovanje temeljem početno ugovorene kamatne stope i bez valutne klauzule, odnosno dugovanje koju bi tužitelj sukladno predmetnom Ugovoru o kreditu bio dužan podmiriti bez obzira na ništavost odredaba o promjenjivosti kamatne stope i valutnoj klauzuli u CHF. Stoga je odlučeno kao u t. III. izreke ove presude.
40. Budući da su stranke u konkretnom slučaju uspjele u približno jednakim dijelovima, to je u t. IV. izreke sukladno odredbi čl. 154. st. 4. ZPP-a odlučeno da svaka stranka snosi svoje troškove.

Zagreb, 29. listopada 2026.

Sutkinja
Brankica Bobšić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:
Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi pismeno u 3 primjeraka, putem ovoga suda. O žalbi odlučuje Županijski sud.

Dna:
1. Tužitelju po odvj.
2. Tuženiku po odv.

BRANKICA BOBŠIĆ

Elektronički potpisano: 29.10.2026T12:54:10 (UTC:2026-10-29T11:54:10Z)
Provjera: https://epotpis.rdd.hr/provjera
Broj zapisa: 644006b7-c148-4107-9877-df2eb302b932

Općinski građanski sud u Zagrebu

Broj zapisa: **9-3088f-60e9d**

Kontrolni broj: **0bb67-ab7bb-6d167**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.